

Første næstformand (Knut Østergaard):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 175:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Regulering af dagpengenes højeste beløb og dagpengeudbetaling i 2.-5. uge efter arbejdsgiverperioden).

Af socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen).

(Fremsat 15/1 88. Første behandling 26/1 88. Betænkning 15/3 88.

Der var stillet 22 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Taanquist (S):

Med de ændringsforslag, som socialministeren her har fremsat, har man valgt den mest besværlige måde at administrere den ordening på, som man er blevet enig om under trepartsforhandlingerne. Man pålægger med dem kommunerne en helt unødvendig administration, og det understreger, at det er aldeles hul snak, når regeringen i almindelighed taler om, at den skærer ned på den unødvendige offentlige administration. Her har vi et typisk eksempel på det modsatte. Man foreslår en ordening, som vil give kommunerne yderligere administration, og som vil give anledning til yderligere ansættelse af kommunalt personale, og man gør det udelukkende efter pres fra arbejdsgivernes side.

Jeg vil gerne give udtryk for, at jeg i øvrigt er fuldstændig enig i Det Radikale Venstres betænkningens bidrag. Vi havde håbet, at det ville føre til, at Det Radikale Venstre ville stemme for vore ændringsforslag, men vi opnår jo det samme, hvis Det Radikale Venstre afholder sig

fra at stemme i det hele taget, nemlig at vore ændringsforslag bliver vedtaget.

Vi mener, at Arbejdsgiverforeningen står fuldstændig isoleret med sine krav til regeringen. Den er tilsyneladende enig med Socialdemokratiet i, at de ændringsforslag, som vi stiller, er de administrativt nemmeste, men de forslag, som socialministeren nu stiller, er jo i strid med trepartsaftalen.

Trepartsaftalen på dette punkt har jo to afdelinger. For det første skal arbejdstagerne fortsat have de dagpenge, de hele tiden har fået, udregnet efter de samme regler i de første fem uger af deres sygdomsperiode. Videre står der, at det ikke ændrer ved den enkelte arbejdstagers rettigheder under sygdommen, og det er en væsentlig rettighed for den enkelte arbejdstager, at han får sine dagpenge udbetalt direkte af arbejdsgiverne.

Det er et angreb på lønmodtagernes rettigheder, hvis de efter en uges sygdom nu skal stå op af deres sygeseng, gå til arbejdsgiveren efter blanketter, udfylde dem og sende dem til socialforvaltningen. Vi ved, at der allerede i dag er en række lønmodtagere, der går glip af deres dagpenge, fordi de ikke får gjort dette efter fem ugers forløb, og langt værre bliver det da, når de skal til det efter en uges forløb.

Vi ved, at det er i halvdelen af alle sygdomstilfælde, lønmodtageren nu efter en uges forløb, hvis vi følger socialministerens forslag, skal gå til sin arbejdsgiver og foretage sig noget aktivt for fortsat at få sine sygedagpenge. Derfor foreslår vi i vores ændringsforslag en refusionsordning, hvorefter arbejdsgiverne fortsætter med at udbetale dagpengene for 2.-5. sygeuge og derefter får dem refunderet af kommunen. Det er den administrativt nemmeste måde at leve op til trepartsaftalen på, og det er helt i overensstemmelse med trepartsaftalen.

Vi stemmer imod SF's ændringsforslag, og det gør vi, fordi SF med dem vil føre loven tilbage til udgangspunktet, og det ville være helt i strid med trepartsaftalen, som vi i øvrigt ønsker at leve op til.

Og så vil jeg gerne sige om Fremskridtspartiets betænkningens bidrag, at det er dog det rene nonsens – hvis man må sige sådan herfra. Der står, at Socialdemokratiets ændringsforslag er fremkommet så sent, at det ikke har været muligt under udvalgsbehandlingen at få en analyse af, om det samfundsøkonomisk indebærer administrative besparelser eller ej.

[Taanquist]

De ændringsforslag, Socialdemokratiet har stillet, fremkom allerede før jul, hvis jeg husker ret var det den 14. december 1987, og de er gennemanalyseret i Socialministeriet. Vi kender helt nøje de samfundsøkonomiske følger af vore ændringsforslag, og jeg fatter ikke, hvordan Fremskridtspartiet kan sætte et spørgsmålstejn ved det, men det er selvfølgelig Fremskridtspartiets dilemma, for nu skal de jo også til at stemme for en ordning, der giver en øget offentlig administration. Nu godkender Fremskridtspartiet, at der skal ansættes flere i den offentlige sektor for at klare en opgave, som er temmelig tåbeligt anlagt fra begyndelsen, og det vil jeg da egentlig godt have en forklaring på.

Jeg skal så sige til sidst, at vi stemmer for de ændringsforslag, der er stillet af socialministeren, fordi vi har fået oplyst, at de er forenelige med Socialdemokratiets ændringsforslag, som vi håber og tror bliver vedtaget.

Agerschau (SF):

Lovforslaget indeholder bl.a. den regulering af sygedagpengene, som blev aftalt mellem Socialdemokratiet og regeringen i forbindelse med finansloven for 1988. Det er vores opfattelse, at reguleringen skulle være sket med det tab, der faktisk har fundet sted siden 1988, sådan som SF da også har stillet forslag om. Det sker ikke, og det mener vi er beklageligt.

Endvidere mener vi, at den automatiske regulering efter lønudviklingen skal genindføres, hvilket heller ikke sker. Det er også beklageligt. Denne del af lovforslaget udgør imidlertid trods alt en forbedring i forhold til det eksisterende system, en forbedring, der er for lille, men dog en forbedring.

Når det er sagt, kommer vi til skandaledelen af lovforslaget.

Før jul vedtog et flertal i Folketinget at nedsætte arbejdsgiverperioden for dækning af sygedagpenge fra fem uger til én uge, men man løste ikke på dette tidspunkt problemet med, hvordan denne nedsættelse skulle administreres. Der blev forsøgt flere ting, men til sidst opgav socialministeren at finde ud af det, og Folketinget vedtog i stedet en paragraf i den pågældende lov, hvorefter ministeren lovede at fremsætte et helt nyt forslag den 15. januar 1988. Det gjorde ministeren så, hvorpå hun under første behandling af dette forslag meddelte, at nu var det slet ikke det, det drejede sig om længere, men noget helt andet.

Nu er der efterhånden gået et par måneder. Kommunerne skal starte administrationen den 1. april, altså om ganske få arbejdsdage, og de aner ikke en lyd om, hvad det er, de skal administrere fra den 1. april. Det er efter vores opfattelse helt unacceptable. Det er efterhånden indtrykket rundt omkring i kommunerne, at socialministeren og et flertal i Folketinget med vilje vil genere dem, og de aner ikke, hvad de har gjort. Der er tale om et klart kaos. Der er tale om noget, der hører mere hjemme i klovne-nummeret i en cirkusforestilling end i Folketinget.

SF var modstander af i det hele taget at nedsætte arbejdsgiverperioden, men derudover er det naturligvis helt urimeligt, at fordi man finder på at hælde 1½ mia. kr. ud til arbejdsgiverne, skal dette udløse store offentlige merudgifter alene til administration, udgifter, som ikke er til glæde og gavn for nogen som helst.

Derfor har SF stillet et ændringsforslag, der tilbagefører arbejdsgiverperioden til de fem uger. Dermed tilgodeses mange forhold. Dels sikres et rimeligt incitament for arbejdsgiverne til at gøre noget ved arbejdsmiljøet og derved begrænse antallet af sygdomme, dels bliver kommunerne ikke generet ved at skulle lave en helt ny administration på nogle ganske få arbejdsdage, og derudover hælder det offentlige ikke nye millioner ud til rent og skært papirarbejde.

Det ville være et fornuftigt ændringsforslag at vedtage, og jeg har da ikke opgivet håbet om, at Socialdemokratiet til sidst besinder sig.

Vi kan imidlertid risikere, at SF's forslag, der vil løse alle problemer, ikke bliver vedtaget. Og hvad så? Ja, så er der to modeller tilbage at vælge imellem.

Det mest enkle ville være at gøre, som De Radikale og Fælles Kurs gør, nemlig sige, at det roderi vil vi overhovedet ikke blandes ind i, og derfor undlader vi at stemme. Det er en holdning, som vi i SF også har været stærkt fristet til at indtage, og som vi finder fuldt forståelig. Men vi er alligevel endt med at ville stemme for Socialdemokratiets forslag, og det vil vi gøre af følgende grunde: For det første, at det er det, der koster mindst, selv om det stadig væk er for meget, det erkender vi, og for det andet, at det er det, der vil genere færrest mennesker, fordi 250.000 lønmodtagere slipper for at skulle henvende sig på socialforvaltningen for at få udbe-

[Agerschou]

talt dagpenge. Det er de to grunde til, at vi trods alt stemmer for Socialdemokratiets ændringsforslag.

Men vi understreger, at der for os er tale om et valg mellem to tåbeligheder, og vi vil, hvis vores eget ændringsforslag ikke vedtages, stemme for den øjensynlig mindste tåbelighed. Vi vil imidlertid fralægge os ethvert ansvar for, hvordan det administrativt vil gå, hvis Socialdemokratiets forslag bliver vedtaget. Efter vores opfattelse vil det stadig have fine chancer for at ende i kaos og jammer. Vores vurdering er blot, at kaos og jammer vil blive noget mindre efter Socialdemokratiets forslag end efter socialministerens. Men vi vil klart understrege, at Socialdemokratiet i givet fald selv må tage ansvaret for det roderi, der fremkommer. Man må selv tage ansvaret, fordi man indgår aftaler med regeringen uden at tage de praktiske konsekvenser og virkeligheden i ed.

Aase Olesen (RV):

I december stemte Det Radikale Venstre sammen med et stort flertal her i Folketinget for en nedsættelse af arbejdsgiverperioden fra fem uger til én uge vedrørende sygedagpenge og barseldagpenge. Dermed har man givet arbejdsgiverne et tilskud i forhold til reglerne før 1. april på et sted mellem 1,4 mia. kr. og 1,8 mia. kr.

Da man så ikke kunne blive enige om eller finde ud af i december, hvordan ordningen skulle administreres, først og fremmest fordi de ordninger, der lå på bordet, havde vist sig at være overordentlig dyre, vedtog man på ministerens eget initiativ, at vi skulle vente til januar. Så kunne man få tid til at finde ud af det.

Og hvad er resultatet så blevet. Det er, at regeringspartierne nu kommer og foreslår 45 mio. kr. til ren og skær administration. Jeg vil godt spørge, hvordan man tror det vil virke ude i kommunerne, når man i den ene morgenradioavis efter den anden får at vide, at nu skal man finde 1 mia. kr. her og dér og rundt omkring, og nu skal man spare, og nu vil man sørge for, at der ikke skal ansættes flere i den kommunale administration, samtidig med at vi vedtager noget her, der alene til meradministration koster 45 mio. kr.

Senere på eftermiddagen vil regeringen med foragt afvise et radikalt forslag, der drejer sig om uddannelse, og som koster omkring 45 mio.

kr. Det har man ikke råd til. Men til ren og skær nytteløs meradministration: 45 millioner.

Og hvorfor så det? Fordi man ikke har kunnet tage sig sammen til at få forhandlet en ordentlig aftale igennem, fordi Dansk Arbejdsgiverforening bare har nægtet overhovedet at være med til at forhandle og har sagt: Det er imod, hvad vi aftalte i december. Hvad er det dog for en elendig aftale, at man ikke kan gå tilbage til sine aftalepartnere og få en ordentlig ordning?

Jeg kan godt forstå, at Socialdemokraterne stiller et andet ændringsforslag – det var jo i øvrigt det samme, som ministeren selv troede hun kunne komme igennem med i december – og det er formentlig – jeg siger formentlig – bedre. Det er ikke helt rigtigt, når Fremskridtspartiet i sit betænkningssbidrag siger, at det ikke har været analyseret så langt, at man har fået at vide, at det i hvert fald er ca. 7 mio. kr. billigere end det, regeringen foreslår.

Jeg må give hr. Agerschou ret, når han siger, at det er en uanstændig måde at behandle kommunerne på, at man i dette øjeblik ikke ved, hvilken ordning man skal ind i, men under alle omstændigheder er det en ordning, som koster i hvert fald over 35 mio. kr. ekstra i meradministration og nyansættelser. Vil man virkelig være bekendt at byde kommunerne det her den 17. marts med ikrafttræden den 1. april?

Jeg mindes faktisk ikke, at vi nogen sinde har vedtaget et forslag, der har været så elendigt bearbejdet. Vi har ikke haft mulighed for at komme i forhandling med regeringen eller med aftaleparterne på nogen måde om en mere rimelig ordning, og jeg synes, at den henvendelse, vi har fået fra Dansk Arbejdsgiverforening, har været temmelig rystende. Man siger her, at man vil være fuldstændig fri for den administration, man hidtil har kørt, og hvis ikke man bliver det, vil man have forrentet de penge, man mistede. Jeg synes egentlig, det er både latterligt og utroligt, at regeringen har ladet sig kyse af sådan nogle argumenter.

Vi kunne som SF have valgt at stemme for Socialdemokratiets ændringsforslag, men det er, som jeg har nævnt, også administrativt meget dyrt, og derfor vil vi undlade at stemme til såvel SF's som Socialdemokratiets ændringsforslag. Det vil vi, fordi vi ikke ønsker at være dem, der leverer de afgørende stemmer til, at man kan komme og sige, at trepartsaftalen er

[Aase Olesen]

faldet på gulvet. Det vil vi ikke have noget at gøre med, og derfor undlader vi at stemme. Så må man finde det flertal, man kan, og så må man se, hvordan man vil gennemføre det, der bliver resultatet.

Jeg vil gerne understrege, at det er og bliver regeringens ansvar, hvordan tingene skal fungere, og hvordan de skal administreres. Det er simpelt hen for ringe håndværk, at man ikke engang har kunnet holde sammen på sine egne politiske aftaleparter i denne sag. Jeg er som sagt ikke enig i de bemærkninger, Fremskridtspartiet har gjort i betænkningen, for det ændringsforslag, som Socialdemokraterne har lagt frem, er jo nøjagtigt det samme som det, ministeren lagde frem i december måned. Det, der er problemet, er, at vi ikke har fået en grundig og mere detaljeret beskrivelse af, hvorfor den ordning er så dyr.

Vi vil som sagt i konsekvens heraf undlade at stemme til såvel Socialdemokratiets som SF's ændringsforslag, og vi vil undlade at stemme ved tredjebehandlingen. Når vi ikke stemmer imod, hænger det selvfølgelig sammen med, at lovforslaget indeholder den regulering af dagpengene, som vi er enige i.

Jørgen Tved (FK):

Hr. Agerschou har for så vidt allerede gjort opmærksom på, at vi ikke skal have svinet vore fingre til ved det fuldkomment umulige forslag, der her foreligger. Man har i december konstateret, at regeringen her er arbejdsgivernes forlængede arm, og at det, det drejer sig om, er at lette arbejdsgiverne mest muligt. Man har foretaget en mindre regulering af de sygedagpenge, som folk kan få, i stedet for at sige, at folk, der er syge, naturligvis skal have fuld erstatning, således at de ikke oven i deres sygdom også skal have økonomiske problemer.

Det er ikke det, vi skal tage stilling til her, men administrationen af en umulig og efter vores opfattelse forføjlet lovgivning. Da vi som sagt ikke vil svine vore hænder til, skal vi ikke vælge mellem pest og kolera. Om administrationsmodellen koster 45 mio. kr. eller knap 40 mio. kr., er os i og for sig bedøvende ligegyldigt. Vi har igen set et skoleeksempel på, at den værste fjende, kommunerne har i deres administration, er socialministeren. Hun er efterhånden berygtet for at give kommunerne store problemer, når det drejer sig om love og bekendtgø-

relser, og dette er blot ét eksempel af flere. Jeg kunne f.eks. nævne reglerne om varmemhjælp til pensionister, som også er umulige for kommunerne at håndtere. Dette er et eksempel på, hvordan man igen – åbenbart meget bevidst – forsøger at skade kommunerne mest muligt, ikke bare i den praktiske administration af sygedagpengene, men også økonomisk. Det kommer også til at gå ud over kommunerne på den måde.

Som sagt vil vi stemme for SF'ernes ændringsforslag, der efter vores opfattelse siger det eneste fornuftige, der er at sige i denne sag. Det fører tingene tilbage til det, der var, før man begyndte på tåbelighederne, og før man begyndte at give arbejdsgiverne store tilskud, hvad vi ikke vil være med til. Derfor støtter vi SF's forslag. Men de øvrige kastanjer, som man skal have raget ud af ilden, skal rages ud uden vores hjælp.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jeg kan være ligeglad med, hvad hr. Jørgen Tved mener om administrationen af denne ordning, men jeg vil gerne gøre både ham og Fælles Kurs opmærksomme på, at Socialdemokratiets ændringsforslag, som Fælles Kurs nu åbenbart vil undlade at stemme til, giver lønmodtagerne en væsentlig rettighed. Fælles Kurs vil altså være med til at tage en væsentlig rettighed fra lønmodtagerne, nemlig retten til at modtage sygedagpenge direkte fra deres arbejdsgiver i de første fem uger af deres sygdomsperiode. Fælles Kurs er nu med til at sige, at efter en uges forløb skal den syge stå op af sin seng og gøre alt det, der nu skal gøres for at få sygedagpenge udbetalt af en offentlig myndighed, og det kan Fælles Kurs ikke være bekendt.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hr. Jørgen Tved har ordet for en kort bemærkning, og derefter er det socialministeren.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Jeg er jo lige ved at blive rørt til tårer over Socialdemokraternes bemærkninger her. Hvem er det egentlig, der er ansvarlig for, at der sker ændringer på dette område? Hvem er det, der har indgået nogle aftaler med regeringen,

[Jørgen Tved]

som gør, at arbejdsgiverne lettes for et milliardbeløb, og hvem er det, der nu kommer og siger, at Fælles Kurs er ansvarlig for, at lønmodtagerne rettigheder underløbes? Hvis ikke det er Socialdemokratiet, ved jeg faktisk ikke, hvem der skal skrive under på den veksels.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Baggrunden for det lovforslag, vi i dag behandler, er jo, som flere har været inde på, de indgåede trepartsaftaler med det flertal, som har tilsluttet sig disse aftaler her i Folketinget.

Der er især to temaer, som har optaget ordførerne. For det første er der administrationen af sygedagpengeperioden, som nu rent økonomisk overgår fra arbejdsgiverne til det offentlige, og man kunne næsten få det indtryk, at der var ordførere, der troede, at denne administration overhovedet ikke behøvede at finde sted.

Hr. Taanquist startede med at sige, at den løsning, regeringen nu har lagt frem, er den administrativt mest besværlige. Det må jeg afvise. Hr. Taanquist husker også, at der i første omgang var en efter alles mening utåleligt dyr administrativ ordning på tale, og KL anførte over for Socialudvalget, at den ville koste 130–135 mio. kr. at administrere. Det var der ingen der var tilhænger af. På den baggrund blev vi i Socialudvalget enige om, at vi ville forsøge at nå et resultat gennem forhandlinger. Det vil jeg gerne understrege, for selvfølgelig har der været ført forhandlinger og lange forhandlinger mellem praktiske folk i Kommunernes Landsforening, Socialministeriet og Dansk Arbejdsgiverforening for at prøve at finde en løsning, som var administrativt mindre omkostningskrævende.

Jeg vil gerne tilbagevise enhver påstand om, at der skulle være nogen, der ønskede en administrativt dyr løsning. Udgangspunktet var en løsning, som KL med tilslutning fra Socialministeriets embedsmænd skønnede ville koste ca. 135 mio. kr. Efterhånden som man fik sat de praktiske folk sammen og de fik noget tid til det, blev udgiften til en løsning nedbragt til 45 mio. kr. Altså er den løsning, der nu er lagt frem fra regeringens side, ikke den mest omkostningskrævende og heller ikke den mest besværlige. Vi har virkelig gjort et fremskridt, men det er der ingen af ordførerne der har beskæftiget sig med.

Med hensyn til refusionsordningen og Socialdemokratiets ændringsforslag er det naturligtvis rigtigt, at også jeg og Socialministeriet inden jul, da vi sad i Socialudvalget og skulle prøve at afgøre denne sag, inden vi tog på juleferie, stillede forslag om en refusionsordning ud fra den betragtning, at det administrativt er en nemmere ordning end den til 135 mio. kr. Det vil jeg gerne stå ved.

Vi fik så to meldinger. Den ene melding var fra Kommunernes Landsforening og lød, at den ordning såmænd var langt værre end den, vi havde foreslået i forvejen. Den anden melding var fra Dansk Arbejdsgiverforening, som sagde, at den ville man betragte som et brud på trepartsaftalen, for det var ikke det, der lå i aftalen; i den lå, at arbejdsgiverne skulle lettes for den omkostning.

Så kan man håne regeringen for, at den tager sig af den slags argumenter, som fru Aase Olsen sagde. Jamen det gør faktisk indtryk på regeringen, når den ene part i en trepartsaftale kommer og siger: Vi må betragte denne ordning som et brud på det, der er blevet aftalt. Jeg ved ikke, om DA står alene med den opfattelse; det er jeg ikke helt sikker på. Det fremgår i hvert tilfælde ikke særlig tydeligt af LO's forskellige skrivelser til os – som vi selv har bedt om – hvorvidt der nu er noget om den snak eller ej. Men vi har naturligvis følt, at hvis den ene part kommer og siger: Vi betragter dette som et brud, må det være rimeligt, som vi gjorde det, at trække den ordning tilbage og sige, at så kan vi ikke lave den.

Jeg er skuffet over, at Socialdemokratiet ikke føler sig forpligtet til også i den henseende at leve op til alt det andet, det lever op til, ved at bakke trepartsaftalen op. Jeg synes, det er uheldigt. Jeg synes navnlig, det er uheldigt på baggrund af, at vi på ny forsøger at starte store runder i trepartsdrøftelserne om et helt andet og større emne, nemlig pensioner og meget andet. Jeg tror ikke, det gavner klimaet, at den ene part føler, at det er meget godt, at man laver nogle aftaler, men at det altså ikke bliver fulgt op.

Det andet tema, der har optaget ordførerne, er spørgsmålet om kommunerne og den administrative belastning, de nu får. Det lyder nærmest, som om den administrative belastning ved refusionsordningen er nul og niks, men at den umulige ordning, regeringen foreslår, øde-

[Socialministeren]

lægger hele den kommunale økonomi, administration og meget andet.

Må jeg gøre opmærksom på, som det også har været nævnt, at forskellen skønnes at ligge på omkring 7 mio. kr. Dette er altså ikke sort/hvidt. Jeg skal helt se bort fra, at KL i første omgang faktisk meddelte os, at den refusionsordning var endnu værre end den, regeringen havde foreslået. Det har man trukket tilbage; det kan man have sine grunde til.

Flere ordførere siger, det er utilstedeligt, at vi står her den 17. marts og skal vedtage noget, som kommunerne skal administrere fra 1. april 1988. Ja, det argument er jeg såmænd meget åben over for, men regeringens ændringsforslag, som kom frem på baggrund af udvalgsarbejdet mellem kommunerne, mellem de praktiske folk, for at finde en bedre løsning, blev stillet den 10. februar. At kommunerne i dag ikke ved, hvad de skal administrere fra den 1. april, kan man nu ikke bebrejde regeringen alene. Regeringen stillede sit ændringsforslag den 10. februar. Så er der nogle, der undervejs har syntes, at de ville have en anden ordning, end regeringen foreslog, men det er nu ikke regeringens skyld alene; det må man vel dog acceptere.

At vi har fået en bedre ordning end den, vi startede med, synes jeg man skal glæde sig over, selv om det måske ikke er glæden, der er mest fremtrædende hos de ordførere, der har været oppe. At vi skal give 45 mio. kr., eller hvad det nu bliver efter afstemningen, til administration, er sådan set ærgerligt, men man har da vel ikke forestillet sig, at administration af sygedagpenge til jeg ved ikke hvor mange hundrede tusinde mennesker ingenting koster?

Jeg mener, at vi efter denne sag og på baggrund af, at vi har nedsat arbejdsgiverperioden, skal have taget hele sygedagpengesystemet, administrationen af det, op og bruge noget tid på at se: Er der nu ikke nogle ordninger, som er overflødige? Er der ikke nogle arbejdsgange, der kan gå nemmere? Selvfølgelig er det ikke ligegyldigt, hvor lang en arbejdsgiverperiode man har, men det er bare ikke noget, man kan kæde sammen med forløbet af denne sag.

Jeg vil fastholde, at regeringens ændringsforslag blev fremsat den 10. februar, at vi har foreslået en ordning, der efter tidligere at have kostet 135 mio. kr. er blevet strømlinet, så vi kan komme ned på 45 mio. kr., og at refusionsord-

ningen af den ene part i trepartsforhandlingerne bliver betragtet som et alvorligt brud på de aftaler, der er indgået.

På den baggrund synes jeg ærligt talt, at man skulle afvise det socialdemokratiske forslag og få skabt tillid til, at Folketinget bakker op, når arbejdsmarkedets parter faktisk har gjort sig umage for at finde nogle fornuftige løsninger.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Der er en eller anden grundbog eller et grundkursus i folketingsarbejdet, socialministeren burde studere eller melde sig til.

Socialministeren mener – eller kommer til at mene – at det skulle være Folketingets Socialudvalgs skyld, at sagen først bliver behandlet i dag, den 17. marts, fordi, siger ministeren, vi sendte et ændringsforslag over den 10. februar. Så må jeg gøre ministeren opmærksom på, at Folketingets Socialudvalg altså ikke er et ekspeditionskontor for ministeren. Det har vi gjort opmærksom på flere gange. Jeg husker, at kort før jul sad vi i Folketingets Socialudvalg og ventede på et svar, vi havde bedt om, til kl. 1 om natten, men konstaterede dagen efter, at svaret allerede var kommet kl. 17. Det var en ufor-skammet behandling af Folketingets Socialudvalg og de medlemmer, der sidder i det.

Det vidner om manglende forståelse for arbejdet i Folketinget, at man kan argumentere med, at grunden til, at det først kommer den 17. marts, er, at Folketingets Socialudvalg forsinker arbejdet. Det er det ikke. Folketingets Socialudvalg fungerer ikke som et ekspeditionskontor for ministeren. Det ville hjælpe en del på arbejdet i Folketingets Socialudvalg, hvis man fik hurtige og fyldestgørende svar fra Socialministeriet.

Vi var meget i tvivl om de to modeller, og det, vi bad om i Folketingets Socialudvalg, var at få nøjere opklaret, hvilke administrative konsekvenser der var vedrørende refusionsmodellen. Det ville man ikke oplyse fra socialministerens side, hovedsagelig med den begrundelse, at det var en del af trepartsaftalen; det kunne ikke diskuteres. Sådan kan man ikke behandle Folketingets Socialudvalg.

[Agerschou]

At kommunerne nu får ganske kort tid til at forberede sig på en helt ny administration, er dels socialministerens skyld, dels de borgerlige partiers plus Socialdemokratiets ansvar, fordi man ikke forholder sig til virkeligheden, når man indgår aftaler.

Taanquist (S):

Jeg vil godt begynde med at sige noget, som jeg glemte at sige i første omgang: Forslaget i dets helhed er ikke blottet for fornuft. Vi kan helt klart gå ind for det forslag, der stilles, om, at de offentlige arbejdsgiveres arbejdsgiverperiode skal udvides til 13 uger. Det har ikke så meget med resten af lovforslaget at gøre, men det støtter vi ubetinget.

Det er en underlig måde, socialministeren argumenterer på, at trække et fuldstændig umuligt forslag, som skulle medføre administrationsudgifter på 135 mio. kr., frem og sammenligne det med det, vi har i dag. Det var dog en mærkelig måde at argumentere på. Vi står over for to forskellige forslag, hvoraf det, Socialdemokratiet stiller, administrativt er det mindst besværlige. Så kan det være, at socialministeren ikke synes, det er så mange penge, det drejer sig om, men det er da også et principspørgsmål at pålægge kommunerne yderligere administration.

Socialministeren er overhovedet ikke gået ind på mit andet argument, om lønmodtagerens rettigheder. Det tæller også væsentligt for vores mening om dette lovforslag, og det er en væsentlig rettighed for lønmodtagerne at kunne få deres penge direkte fra arbejdsgiverne.

Hvis jeg kunne have fået en kort bemærkning efter hr. Jørgen Tved, ville jeg have sagt, at vi ønsker at leve op til trepartsaftalerne. Det er det, vi er her for. Men vi ønsker at gøre det på den administrativt nemmeste måde, og det synes jeg også at Fælles Kurs skulle være med til at gøre.

Og så måske lige den slutbemærkning, at når socialministeren siger, at nu skal hele sygedagpengeloven tages op til revision, får jeg kuldegysninger.

Aase Olesen (RV):

Jeg skylder socialministeren at medgive, at vi

burde have meddelt, at vi vil stemme for socialministerens ændringsforslag. Det står højt og tydeligt i betænkningen, og det vil alle partier gøre, så det er der vel ikke nogen der kan være i tvivl om, al den stund vi også taler om en ordning til 45 mio. kr.

Det er i øvrigt en ordning, dette med at trække de offentlige arbejdsgivere ud af systemet, vi kunne have lavet helt selvstændigt og for sig selv. Det har vi egentlig trængt til i mange år.

Jeg vil gerne takke hr. Agerschou for det indlæg, han havde om arbejdet i Folketingets Socialudvalg.

Jeg vil for det første gerne sige, at det ændringsforslag, ministeren har stillet, ikke vedrører det grundlæggende spørgsmål, hvilken model man skal vælge. Derfor er det et meget dårligt argument for, at denne sag kunne være kørt noget før.

Det andet er, at jeg som formand for Socialudvalget faktisk har sat mig for ikke at byde folketingsmedlemmer at tage stilling til papirer, hvis de ikke har haft dem dagen i forvejen. Det har jeg forsøgt at forklare ministeriet, og det agter jeg altså at holde. Der er ingen mening i at sætte sager på dagsordenen torsdag kl. 10.15, hvis papirerne først ligger her torsdag morgen. Der skal være helt specielle forhold, der gør sig gældende, før vi laver læsetime i Socialudvalget.

Det kan man så være forarget over og være vred over, men det er nu altså den måde, jeg agter at køre Socialudvalget på, og så kan man sætte mig af af den grund. Det er ikke rimelige forhold at byde folketingsmedlemmer, at de skal tage stilling til vigtige sager, til tocifrede millionbeløb, ud fra papirer, de ikke har set før i det øjeblik, hvor de skal tage stilling. Derfor er argumentationen om, at vi har fået et ændringsforslag den 10. februar 1988, helt hen i vejret, når det handler om det her.

I øvrigt kan jeg sige, at vi var indstillet på at afgive betænkning forud for Nordisk Råds uge. Det var regeringspartierne ikke, og derfor blev mødet, der var fastsat til fredagen inden, aflyst, og derfor har der først været møde efter Nordisk Råds uge. Men vi opnår jo i øvrigt det samme her med en dispensation i dag.

[Aase Olesen]

Så jeg må virkelig sige til ministeren, at hun skal passe på med sine argumenter, når hun taler om, hvem det er, der trækker disse sager i langdrag.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Hr. Agerschou kom med bemærkninger om, at refusionsmodellen ikke var kommenteret, som man havde ønsket det fra udvalgets side; den havde ministeren overhovedet ikke ulejliget sig med at kommentere, det kunne man ikke få noget svar på, regeringen henviste bare til, at det var trepartsdrøftelsernes aftale, og så var der ikke mere at raffe om.

Må jeg henvise hr. Agerschou til bilag 2 fra Socialudvalget, som er tilsendt udvalget den 10. februar 1988, og hvori model 3, tror jeg den hedder, men i hvert fald refusionsordningsmodellen, er beskrevet. Der henvises til bilag E. Der henvises til, at den er beskrevet i bemærkningerne til lovforslag nr. L 175, som allerede er fremsat den 15. januar 1988.

Må jeg derefter referere til bilag 6 fra Socialudvalget, afgivet den 22. februar 1988, hvori udvalget udbeder sig en konsekvensanalyse af denne model for refusionerne. Jeg skal ikke trætte Tinget med det, men der er altså et tre sider langt svar med en beskrivelse af denne refusionsmodel.

Jeg synes ærlig talt, at det viser lidt om hr. Agerschous argumentation.

Det, hr. Agerschou nu angriber mig for, er, at man har siddet i fire timer i december måned og ventet på et svar, hvilket jeg allerede har beklaget over for hr. Agerschou. Det skyldes en kommunikationsbrist i Socialministeriet. Det tager jeg ansvaret for. Når man bruger det som argumentation nu og hævder, at man ikke har kunnet få svar på sine spørgsmål, når der foreligger to besvarelser, der vedrører det emne, af henholdsvis 10. februar 1988 og 22. februar 1988, synes jeg, vi snart må slutte.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Det er længe siden socialministeren har siddet som menigt folketingsmedlem, kan jeg tydeligt høre.

Ministeren siger, at der er kommet svar. Ja, der kommer som regel svar. Det er ret uinteressant. Det drejer sig om indholdet af svarene. Vi stiller utallige spørgsmål i Folketingets Socialudvalg, som vi får besvaret enten ved nogle tomme ord eller ved, at der bliver svaret på noget andet end det, der bliver spurgt om, eller ved, at man vikler sig ind i noget, der er lidt uforståeligt, så vi er nødt til at stille nogle nye spørgsmål.

Jeg vil fastholde, at vi ikke fra Socialministeriets side har fået en analyse af refusionsordningen. Vi har ikke fået en analyse af, hvad det egentlig var ved refusionsordningen, der gjorde, at den var så dyr. Vi har ikke fået en model for, hvordan en refusionsordning rent praktisk kunne se ud, osv. Det har vi ikke fået via de svar, vi fik fra Socialministeriet. Det var det ene.

Ligegyldigt hvordan vi vender og drejer det, har vi i dag den 17. marts. Den 1. april 1988 skal kommunerne i gang med at administrere en eller anden ordning, hvor ingen ved, hvordan den bliver. Jeg vil gerne spørge: Hvordan har ministeren tænkt sig i praksis at give kommunerne mulighed for at administrere ordningen fra 1. april?

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Jeg skal kun for god ordens skyld oplyse ministeren om, at Folketingets Socialudvalg ikke – og heller ikke andre udvalg her i Folketinget, går jeg ud fra – afgiver betænkning i det øjeblik, hvor der foreligger et svar fra en minister . . . (*Afbrydelse af socialministeren* [Mimi Stilling Jakobsen]). Nej, men når man nævner datoer for, hvornår svar foreligger, og derefter påpeger, at det har taget lang tid, må det jo være det, man mener.

Folketingets udvalg afgiver betænkninger, når der er et flertal af partier, der er parate til at afgive betænkning. Vi havde fastsat møde forud for Nordisk Råd, og det var regeringspartierne, som meddelte mig, at de ikke var parate til at afgive betænkning, idet der forelå et ændringsforslag fra Socialdemokratiet, som jeg går ud fra at man mente man kunne få forhand-

[Aase Olesen]

let bort. Derfor kunne jeg ikke se nogen mening med at holde et socialudvalgsmøde på en dag, hvor Folketinget i øvrigt ikke var indkaldt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes, idet 22 stemte for, 89 imod; 8 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 4, 13, 15 og 16 betragtedes som

bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2.

Ændringsforslag nr. 1, 3, 5 og 6

vedtoges uden afstemning.

Underændringsforslag nr. 8

vedtoges med 56 stemmer mod 52; 12 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 7 med den vedtagne ændring og ændringsforslag nr. 9 og 10

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 11 betragtedes som

bortfaldet efter vedtagelsen af ændringsforslag nr. 9 og 10.

Ændringsforslag nr. 12, 14 og 17-21, § 1 med de foretagne ændringer, ændringsforslag nr. 22 og § 2, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 142:

Forslag til lov om ændring af lov om DSB.

Af trafikministeren (Nør Christensen).

(Fremsat 13/1 88. Første behandling 21/1 88. Betænkning 1/3 88).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 135:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejds- markedsuddannelser. (Godtgørelse).

Af arbejdsministeren (Henning Dyremose).

(Fremsat 18/12 87. Første behandling 21/1 88. Betænkning 26/2 88).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.